

นินจา

ยุพา คลังสุวรรณ

นินจา (Ninja) หรือ ฉินโนบิ (Shinnobi) เป็นเสมือนกลุ่มสายลับหรือนักฆ่าที่มีความชำนาญในศิลปะการต่อสู้ คำว่า “นินจา” โดยทั่วไปมักจะหมายถึงผู้สำเร็จวิชาจารกรรม คนทั่วไปจึงมักจะคิดว่า นินจา คือ จารชนเชี่ยวชาญการลักลอบฆ่าคน วางเพลิง ใสยาพิษ จนได้รับการยกย่องว่า มีความสามารถเหนือมนุษย์ เรื่องราวเกี่ยวกับนินจาได้มีการพูดถึงตลอด ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นตั้งแต่ราวกลางศตวรรษที่ 15 นินจามักจะพูดถึงในกิจกรรมของปัจเจกบุคคลที่ได้รับการฝึกเป็นอย่างดี นินจาเป็นบุคคลที่เสียสละตนเองเพื่อการต่อสู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับสงคราม

วิชานินจาเชื่อกันว่า ถือกำเนิดมาจากจีน ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 6 ซึ่งตรงกับราชวงศ์ถังของจีน ราชวงศ์ถังเป็นช่วงที่ศาสนาพุทธเจริญรุ่งเรือง การแพร่กระจายของศาสนาทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมขึ้น เจ้าชายโม่โตกุ (Shotoku Taishi ค.ศ. 574 – 622 ซึ่งเป็นผู้บริหารประเทศแทนจักรพรรดินิฮูอิโกะของญี่ปุ่น) ทรงเลื่อมใสศรัทธาพุทธศาสนา พระองค์ได้ส่งคณะทูต พระ นักศึกษาไปศึกษาวิชาความรู้และศาสนาพร้อมนำเทคโนโลยีจากจีนเข้าไปในประเทศญี่ปุ่น หลายคนที่เป็นนักศึกษาก็ได้กลับมาเป็นนักปฎิรูปมีชื่อเสียง เจ้าชายโม่โตกุได้วางรูปแบบของการปกครองรวมศูนย์ตามแบบจีนและได้วางตำแหน่งข้าราชการเป็นลำดับชั้นตามสีของหมวก พระองค์ยังส่งเสริมพระพุทธศาสนาซึ่งทำให้อารยธรรมจากภาคพื้นเอเชียขยายไปทั่วญี่ปุ่น

คณะทูตที่ไปจีนไม่เพียงศึกษาศาสนาอย่างเดียว แต่ยังเรียนวิชาความรู้อื่นๆ เช่น การปรังยา ดาราศาสตร์ การก่อสร้าง และวิทยาการต่อสู้ติดตัวมาด้วย คณะทูตได้นำวิทยาการวิชาลมปรมาณกำลังภายในที่ต้องใช้เวลาฝึกฝนกันมาตั้งแต่อายุน้อย ที่ศึกษาจากจีนกลับมาประเทศญี่ปุ่น พระญี่ปุ่นได้เรียนการใช้ศาสตราวุธ และวิชากำลังภายใน วิชาความรู้ที่ได้จากจีนไม่เพียงสอนในวัดเท่านั้น ยังไม่ได้กระจายออกสู่โลกภายนอก การทำสงครามในยุคกลาง (กลางศตวรรษที่ 12-16) ทำให้วิชานินจากลายเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนการรบ

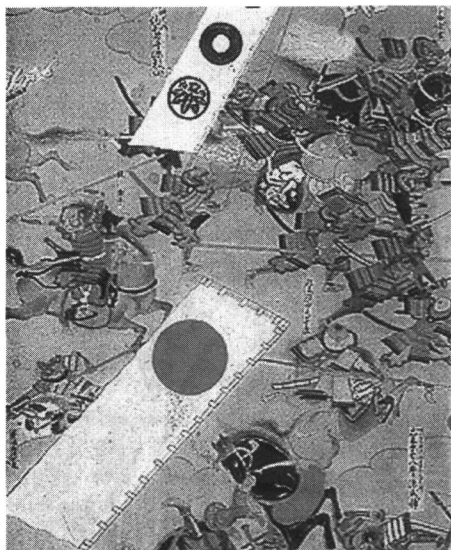
ในยุคเซนโกกุ (Sengoku period 1467-1568) เป็นยุคที่นินจาเป็นที่นิยมมากที่สุดในการรบซึ่งทำให้เกิดนินจาที่มีชื่อเสียงหลายคน ญี่ปุ่นในยุคเซนโกกุเต็มไปด้วยสงครามแย่งชิงอำนาจ สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนชาวญี่ปุ่นมาก

ดังนั้นพระบางรูปจึงได้สอนวิชาการต่อสู้ให้กับชาวบ้านเพื่อป้องกันตัว บางรูปลาสิกขาบทจากศาสนา เพื่อปกป้องชาวบ้าน เข้าใจกันว่า นี่เป็นเหตุหนึ่ง

ที่ทำให้วิชานินจา เริ่มแพร่หลายออกไปสู่โลกภายนอก ในช่วงแรกวิชาที่เผยแพร่ยังไม่เรียกว่านินจัตสึ (Ninjutsu) และยังไม่มีคนที่เรียกว่า “นินจา” ด้วย

เมื่อบุคคลทั่วไปเรียนเฉพาะวิชาการต่อสู้ และไม่เรียนธรรมะ วิชาป้องกันตัวจึงถูกดัดแปลงไปเป็นศาสตร์แขนงใหม่ที่สามารถสังหารศัตรูคู่ปรปักษ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในช่วงนั้นนอกจากความขัดแย้งทางการเมืองแล้ว ข้อขัดแย้งระหว่างผู้นับถือพุทธศาสนาและชินโตรุนแรงอยู่ไม่น้อย ในต้นศตวรรษที่ 12 ที่ จังหวัด อิงะซึ่งอยู่ใกล้เมืองเกียวโตที่เป็นเมืองหลวงเก่า ได้มีการจัดตั้งสำนักสอนวิชานินจาขึ้นเป็นแห่งแรก และเป็นการสอนวิชาที่ทั้งครบวงจร และสมบูรณ์แบบที่สุด

นินจาที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักกันมากคือฮาโตริ ฮันโซ (Hattori Hanzo 1541 – 1596) ฮันโซเป็นที่รู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่า มะซะชิเกะ (Masashige) ฮันโซ (Hanzo) เป็นลูกชายของ ฮะโตริ ยะซุนะงะ (Hattori Yasunaga) ซึ่งเป็นทหารของโชกุนโทะกูงะวะที่ต่อสู้ในสงครามในรูปการโจมตีกลางคืนที่ปราสาทอุโดะ (Udo) ในปี 1557 ตั้งแต่อายุ 16 ปี กับการต่อสู้ในสงครามของอาเนะกาวะ (Anegawa 1570) และมีกะตะ กะ ฮะงะ (Mikata ga Haga 1572) ชื่อเล่นของฮันโซ คือ ปีศาจฮันโซ (Devil Hanzo) ฮันโซตายปี 1596 ด้วยอายุเพียง 55 ปี ศพของฮันโซฝังอยู่ที่วัดเซอิเน็นจิ (Seinenji) ในกรุงโตเกียว ลูกชายของฮันโซ คือ ฮาโตริ มะซะนาริ (Hattori Masanari) ดาบของฮันโซยังคงอยู่ในวัดนี้ด้วย ฮาโตริ ฮันโซ (Hattori Hanzo) เป็นผู้นำของนินจาในจังหวัดอิงะที่ควบคุมคนถึง 200 คน และเป็นซามูไรภายใต้โทะกูงะวะ อิเอะยะซุ

สงครามของอาณาจักรทวารวดี ปี 1570

หลุมศพอาโตรี ของ อาโตรี อันโฆมอยู่ที่วัดเชอเนนจิ

วัดเซอิเนนจิ

ไต่เมียว โอะตะะ โนะบุนางะ

โทะโยะโตะมิ ฮิเดะโยะมิ

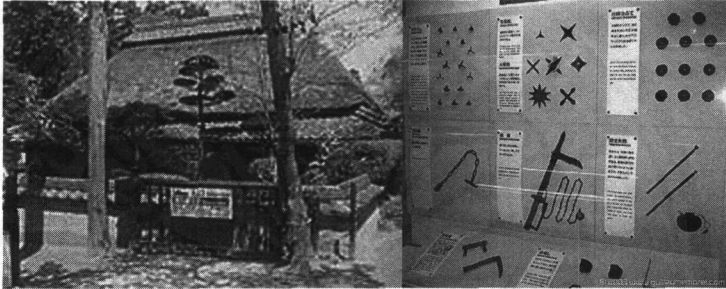
ในยุคเซนโกกุ (Sengoku Period 1467 – 1568) ซึ่งเป็นยุคแห่งการชิงอำนาจของไต่เมียว โอะตะะ โนะบุนางะ (Oda Nobunaga 1534 – 1582) โทะโยะโตะมิ ฮิเดะโยะมิ (Toyotomi Hideyoshi 1537 – 1598) และ โทะกูงะวะ อิเะยะซุ (Tokukawa Ieyasu) นั้น นินจาได้เข้ามามีบทบาท โดยอยู่เบื้องหลัง

การชิงอำนาจ ปี 1603 หลังการรบที่สมรภูมิ เซกิงะฮารา (Sekigahara) โทะกุงะวะ อิเอะยะซุ ได้ขึ้นสู่อำนาจเป็นโชกุน บทบาทของนินจาดีขึ้น บันทึกลอยางเป็นทางการของตระกูลโฮโจ และ ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของจังหวัดอิงะ ได้กล่าวถึงบทบาทสำคัญของนินจาที่มีความสำคัญในการชี้ชะตาผู้สงครามได้

สงครามโอนิน (Onin War 1467 – 1477) ส่วนหนึ่งมาจากความขัดแย้งภายในครอบครัวของตระกูลอะชิกะวะ (Ashikaga family) เกี่ยวกับการขึ้นเป็นโชกุน สงครามโอนินเป็นการต่อสู้ที่ทำลายทั้งเมืองเกียวโตซึ่งเป็นเมืองหลวงและทำลายชื่อเสียงของโชกุน การต่อสู้ขยายไปตามเมืองต่าง ๆ ช่วงนี้เริ่มกล่าวถึงชินโนบิ (Shinobi) หรือนินจาว่าถูกส่งไปเป็นสายลับ (kancho) ในเมืองของศัตรู

นินจาขึ้นชื่อด้านการทำจารกรรม นินจาจึงมักจะรู้จักกันในนามว่า นักฆ่าจากโลกมืด การลอบเข้าปราสาทของข้าศึก โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันรู้ตัวบ้าง พรางกายด้วยผ้าลายคล้ายกำแพงบ้าง มุดอยู่ในสระโดยหายใจด้วยปล้องไม้ไผ่บ้าง นินจามักใช้กลยุทธ์ในการลอบเข้าปราสาทหรือค่ายของข้าศึกที่ละคนจนรวมกำลังครบจึงจะเปิดฉากโจมตีแบบไม่ให้ข้าศึกรู้ตัว เป้าหมายของการโจมตีของนินจามักเป็นไต่เมียว ขุนนาง หรือแม่ทัพ ข้าศึก นินจาผู้เป็นนักฆ่าจากโลกมืดรู้ว่า ตนต้องยินยอมพลีชีพเพื่องานและเพื่อมิให้ความลับรั่วไหล นินจารู้ตัวว่า ชีวิตตนแขวนอยู่บนเส้นด้าย นินจามักจะไม่สะทกสะท้านต่อความตาย เพราะนินจา ถือว่า ชีวิตมีค่าเท่ากับศูนย์ หากรอดได้ก็ถือเป็นกำไรชีวิต ถ้าตายก็เสมอตัว นินจาต้องทำใจและพร้อมตายเสมอ เพราะวันตายของนินจาอาจจะมาก่อนคนอื่น ความไม่เกรงกลัวความตายของนินจาทำให้เป็นที่เกรงกลัวของไต่เมียวและศัตรูที่เป็นคู่ต่อสู้ แน่แน่นอนนินจามิใช่เทพเจ้าอมตะที่ไม่รู้จักตาย และมีผู้ที่ทำอะไรไม่มีวันผิดพลาด บ่อยครั้งที่นินจาถูกทหารยามจับได้ และถูกลงมือสังหารก่อนที่จะมีโอกาสปฏิบัติภารกิจจริง

นินจาที่มีชื่อที่สุดมาจากเมืองอิงะ และโคะงะ ซึ่งปัจจุบันคือจังหวัดมิเอะนั่นเอง อิงะและโคะงะอยู่แถบภาคกลางของประเทศญี่ปุ่น ปัจจุบันสถานที่แห่งนี้ได้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งหนึ่งของญี่ปุ่น ในฐานะที่เป็นถิ่นกำเนิดดั้งเดิมของนินจาในช่วงก่อนและหลังสงครามระหว่างสามผู้ยิ่งใหญ่

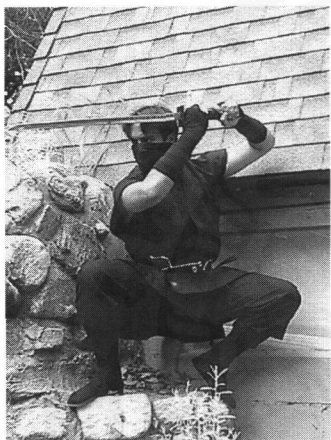
พิพิธภัณฑ์ Iga Ueno ninja Museum

อิงะ (Iga) อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจังหวัดมิเอะ (Mie) ภูมิภาคของประเทศของเมืองจะมีภูเขามาก หมู่บ้านมักจะมีธรรมชาติล้อมรอบเป็นเกราะป้องกัน ส่วนเมืองโคะงะ (Koga) จะอยู่ทางใต้ของโอมิ (Omi) นินจาที่มีชื่อมากมักจะมาจาก 2 แห่งนี้ ไต่เมียวในยุคระหว่าง 1485 – 1581 จะเป็นผู้จ้างนินจาให้มาช่วยทำงานสายลับ

วิชานินจาเป็นวิชาที่เชื่อกันว่า ผึกยาก ปัจจุบันวิชานินจากลายเป็นศิลปะการต่อสู้แขนงหนึ่ง ไม่ใช่วิชาที่เรียนเพื่อสังหารศัตรูเหมือนในอดีต เชื่อกันว่า วิชานินจาเป็นเพียงการฝึกฝนร่างกายและจิตใจ ผู้เรียนจะต้องฝึกการฟังเสียงและฝึกสายตาให้ชินกับความมืด

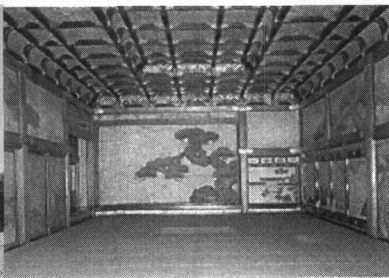
นอกจากโสดประสาธ นินจายังต้องฝึกการเคลื่อนไหว การเดินตัวเบา ซึ่งจะมีประโยชน์ในการหลบหนีเข้าศึกที่ติดตามมา นินจาจะต้องมีฝีเท้าเบามาก นินจาจะต้องฝึกเดินบนหิมะโดยไม่ให้เกิดรอยเท้า โดยอาศัยการฝึกเดินเหยียบ

กระดานที่ทั้งบางและเปียกๆ เพื่อไม่ให้เกิดรอยเท้าบนกระดาน นินจาจะต้องฝึกกำลังแขนขาจะได้ไต่กำแพงให้คล่อง ฝึกการตัดข้อต่อเพื่อสามารถบิดโค้ง หรือพับตัวได้

วิชาตัวเบาของนินจา

แม้นินจาจะต้องฝึกวิชาตัวเบามาแล้วก็ตาม แต่การเดินทางบนพื้นกระดานในปราสาทนินโจนั้นไม่ยากนัก เพราะยากจะคาดเดาได้ว่า ไม้กระดานแผ่นใดเดินแล้วจะไม่มีเสียง โชกุน สร้างปราสาทนินโจ (Nijo) ที่เกียวโตด้วยไม้ เมื่อพื้นกระดานของปราสาทนินโจถูกเหยียบ จะมีเสียง เพราะพื้นไม่มีการถ่วงน้ำหนักเป็นอย่างดี ไม่ว่านินจาจะฝึกให้ตัวเบาเท่าใด การเดินทางบนพื้นไม้ของปราสาทนินโจ ก็ยังเป็นเรื่องที่ยากอยู่

ปราสาทนินโจ (Nijo) และห้องในปราสาท

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับความไวของนินจา นินจาสามารถหยิบหมอนไปในขณะที่ผู้หนุนหมอนไม่ทันรู้ตัวได้ ที่ซุงะรุ เกมบัน (Tsugaru Gemban) ทำท่ายโผนฉุนจิน (Shoshunjin) ให้พิสูจน์ความสามารถในการเป็นนินจา โดยให้ขโมยหมอนขณะนอน เกมบัน (Gemban) นอนหนุนหมอนโดยไม่ยกหัวขึ้น จนกระทั่งรู้สึกมีน้ำหยดลงหน้า เกมบันเปิดตาและมองเพดานที่มีน้ำรั่วลงมาพร้อมกับผงกหัวขึ้นจากหมอนเพียงเล็กน้อย เมื่อเกมบันวางหัวลงบนหมอนอีกครั้ง ปรากฏว่า หมอนที่หนุนหัวหายไป ขณะที่เกมบันกำลังมองหาหมอนอยู่ เกมบันเห็นโผนฉุนจิน (Shonshinjin) ยืนข้างเขาโดยมีหมอนอยู่ในมือ นอกจากเรื่องหมอนแล้ว ยังมีเรื่องการสังนินจาให้ขโมยดาบข้างกายชาмуไร ตัวอย่างเช่น คะโตะ ดันไซ (Kato Dansai) ถูกสั่งให้ขโมยดาบสั้น (naginata) จากเตียงของนะโอเอะ ยะมาชิโร โนะ คามิ (Naoe Yamashiro - no-kami) แห่งครอบครัวอุเอะซุจิ (Ue sugi) เป็นต้น

การปลอมตัวของนินจา นินจามักจะปลอมตัวเป็นคนเก็บฟืนบ้าง บางครั้งก็ปลอมเป็นพ่อค้า นักละครเร่ และพระ ซึ่งเป็นผู้ที่เดินทางเข้าๆ ออกๆ เมืองต่างๆ อยู่เสมอ เพื่อหาข่าวในดินแดนศัตรู นินจาฝึกจนเชี่ยวชาญในการปลอมตัวในขณะที่เดินทาง การปลอมตัวของนินจาในรูปแบบต่างๆ ที่เข้าไปปะปนอยู่ในแนวหลังของศัตรู

เคล็ดลับอีกประการของนินจาคือ รู้จักใช้คุณลักษณะทางเพศมาหลอกล่อ ให้คนที่ใกล้ชิดตายใจ สามารถปะปนและล้วงความลับข่าวสารที่ต้องการได้

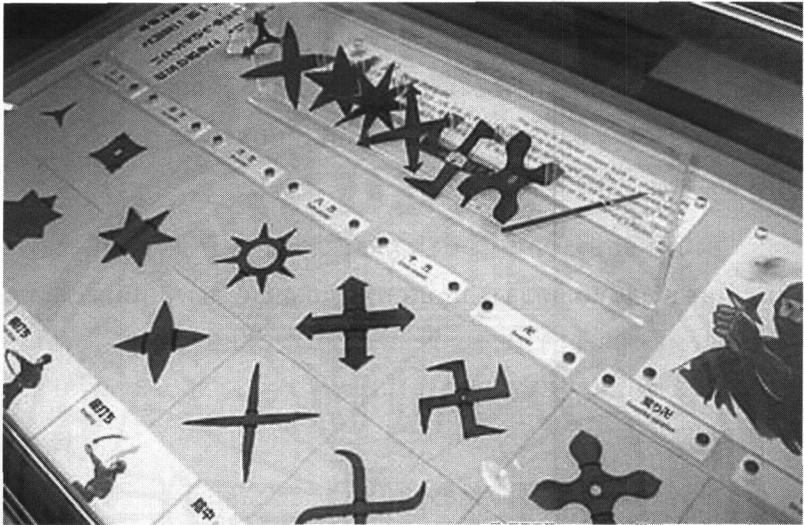
หัวใจของการฝึกของนินจาอยู่ที่ การฝึกพลังจิตและฝึกความแข็งแกร่งทางร่างกาย นินจาจำต้องเรียนถึงสภาพภายในจิตใจของตนเอง รวมทั้งจิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่ง เพราะเมื่อรู้จักพลังและความสัมพันธ์แห่งที่มาของพลังแล้ว นินจาสามารถดึงพลังจากสิ่งรอบข้างมาใช้ได้ โดยไม่เกิดอันตรายกับตนเอง การฝึกของนินจา คือการประคบ มือ หรือ คุจิ-อิง ซึ่งเป็นการประสานมือ เชื่อกันว่า

เป็นการโอบล้อมให้เกิดพลัง โดยลักษณะการประกบมือนี้ คาดว่า น่าจะได้รับอิทธิพลจากจีนและทิเบต

นินจาเชื่อกันว่า ท่าประสานนิ้วนี้ เมื่อผู้ใช้ตั้งมั่นอยู่ในสมาธิอันแน่วแน่ว่าจะสามารถบังคับการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ สภาพบรรยากาศที่กดดัน และฝึกสมาธิให้ตั้งมั่นได้อย่างสูงสุด อนึ่ง รากฐานของการประสานมือนี้ ถูกผนึกเข้ากับการกำหนดลมหายใจตามแบบวิปัสสนาพุทธด้วย

อาวุธของนินจา

นินจาเชี่ยวชาญในอาวุธหลายประเภท ตามภารกิจ อาวุธที่ใช้ต้องเป็นอาวุธที่สะดวกในการพกพา ในขณะที่เดียวกันก็ต้องมีประสิทธิภาพ อาวุธของนินจาจึงมักจะมีขนาดเล็ก อาวุธของนินจามีตั้งแต่ ธนู กริช มีด โซ่ติดเคียว ระเบิดควัน ลูกดอก และอื่นๆ เป็นต้น ดาบของนินจาจะแตกต่างจากดาบซามูไรมาก คือ ดาบของนินจาจะเล็ก บาง เรียว คม และสั้นพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือลอบเข้าไปในปราสาทของศัตรู และสามารถชักดาบออกมาเพื่อฆ่า ยามหรือหน่วยระวังภัยได้

อาวุธของนินจา

อาวุธที่โด่งดังที่สุดของนินจา คือ ดาวกระจาย หรือ ชูริเคน บางคนเชื่อว่าดาวกระจายเป็นเครื่องหมายการค้าของนินจา จุดประสงค์ของการใช้ชูริเคนนี้เพื่อสกัดกั้นการเคลื่อนไหว การหนี-ติดตามศัตรู มากกว่าการใช้เป็นอาวุธหลักในการสังหาร การใช้ชูริเคนจะขึ้นอยู่กับพลังข้อมือ และระยะเวลาของการฝึกฝน นินจาที่ใช้ดาวกระจายอย่างแม่นยำจะหวังได้ตรงหน้าผากของคู่ต่อสู้พอดี นอกนั้นก็จะมีเหล็กแหลม เข็ม ลูกดอกยาว ส่วนใหญ่อาวุธของนินจาจะเคลือบยาพิษบ้าง ยาชาบ้าง

เข็มพิษเป็นอาวุธโปรดปรานของนินจาสาวโนอิชิ คุโนอิชิ ซึ่งถือว่าเป็นจารสตรีที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เฉพาะสำคัญๆ เธอจะทำการสังหารเหยื่อโดยใช้เข็มอาบยาพิษขนาดเล็ก เมื่อเข็มแทงถูกศัตรูไปแล้ว สามารถดึงออกมาได้แล้วจะไม่เห็นร่องรอยของบาดแผล ความน่ากลัวของการโจมตีของนินจา คือยาพิษ

ประเภทของยาพิษ และปริมาณการใช้ของยาพิษว่า ต้องใช้ขนาดใด ใช้ยาแล้ว จะทำให้เกิดอาการอย่างไร เช่น เกิดอัมพาต เกิดสลบ หรือตายเลย พิษที่นินจาใช้ส่วนใหญ่จะสกัดมาจากสัตว์ที่คุ้นเคยกันดี เช่น แมงป่อง ปลาปักเป้า และพิษงู เป็นต้น

ยังมีพิษอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งได้ผลดีเมื่อศัตรูกินเข้าไป คือพิษจากพืช ผลไม้ ชนิดต่างๆ เช่น เมล็ดของแอปเปิ้ล พลัม แอลมอนด์ บางทีก็ใบมะเขือเทศ ซึ่งพิษจากเห็ดตระกูลต่างๆ นอกจากนี้ นินยายังมีวิชาพิเศษที่เรียกว่า “อาเทมิ” หรือการย่ำจุด ซึ่งเป็นการใช้พิษแต้มเข้าไปที่เฉพาะจุดบางจุดของร่างกาย อาจเป็นการสัมผัส หรือการจี้

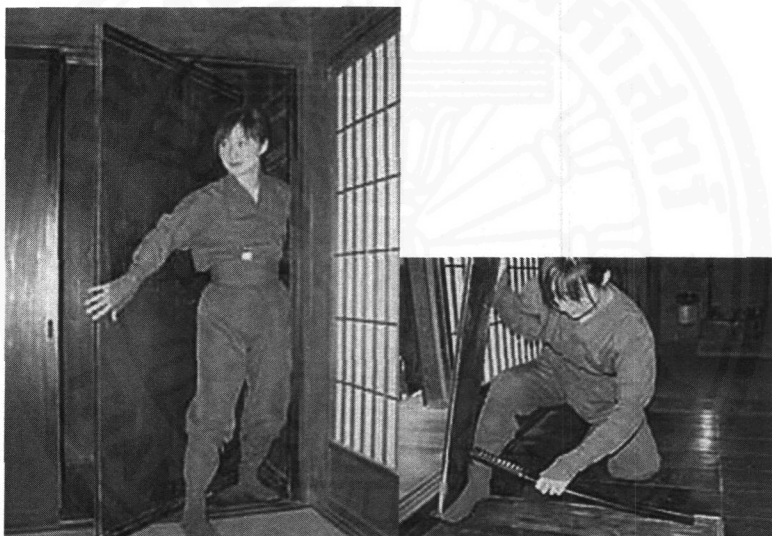
การหายตัวอย่างคล่องแคล่วของนินจา ทำให้ผู้คนสงสัยว่านินจาอยู่ที่ใด นินจาจะอยู่ได้ทุกที่ เผยตัวออกมาได้ทุกเมื่อ และหลบฉากไปได้ทุกเวลาที่ต้องการ โดยที่ผู้คนยากจะจำแนกออกว่า คนใดเป็นคนที่เขากำลังตามหาตัวอยู่

หนังสือที่มีชื่อเสียงมากที่สุดเกี่ยวกับวิชานินจาคือมันเซนชูกะอิ (Mansen Shukai 1676) ซึ่งฟูจิยามาชิ ซะมุจิ (Fujibauashi Samuji) เป็นผู้รวบรวมหนังสือเล่มนี้รวมเทคนิควิชาทั้งจากโรงเรียนอิวะ และโคงะ

ผู้คนในอดีตต่างพากันเกรงกลัวนินจาในเรื่องความว่องไว และในการวิ่งฆ่า จนเหมือนกับว่านินจาล่องหนหายตัวได้ นินจาใช้เสื้อผ้าที่กลมกลืนกับธรรมชาติ หรือสภาพรอบด้าน เมื่ออยู่ในป่า อยู่บนกองดิน หรือใกล้กำแพงเมือง นินจาก็จะใช้เสื้อผ้าที่กลมกลืนสภาพแวดล้อมเหล่านั้นมาพรางกาย ถึงคราวจำเป็นจริงๆ นินจาจะขุดดินมุดลงไปซ่อนตัวบ้าง ดำน้ำอยู่ในสระบ้าง โดยอาศัยการหายใจผ่านปล้องไม้เล็กๆ

บ้านและฐานที่มั่นของนินจาก็มีความสำคัญเช่นกัน ในศาสตร์แห่งนินจา มีสาระสำคัญว่าด้วยการสร้างบ้าน คือ บ้านต้องมั่นคงและปลอดภัย

สำหรับการซ่อนทั้งในยามสงบและยามอันตราย บ้านนินจามักจะมีกลไกป้องกันภัยอยู่มากมายเช่น การทำกระดิ่งเตือนภัยโดยร้อยกับเชือกเอาไว้ เมื่อศัตรูมาสะดุดเข้า นินจาจะรู้ได้ทันที นอกจากนี้ก็มีอุโมงค์ ประตูกล กับดักสารพัดชนิด ที่เด็ดที่สุดและเลวร้ายมามากที่สุดก็คือ ช่องลับสำหรับหลบหนีที่อยู่ใต้เตียงนอน

บ้านนินจา

ชีวิตนินจาเหมือนเติมไปด้วยการต่อสู้ตลอดเวลา ชีวิตประจำวันในหมู่บ้านนินจาจะเป็นอย่างไร นินจามีการจัดลำดับชั้นอย่างเป็นขั้นตอน บนสุดของการจัดลำดับ คือ โฉนิน (shonin) ซึ่งเป็นหัวหน้าของครอบครัว โฉนินกับไต่เมียวเล็กหรือผู้ใหญ่บ้านจะมีอำนาจมากน้อยขึ้นกับจำนวนทรัพย์สิน โฉนินที่มีชื่อเสียง คือ ฮะโดริ ฮันโซ , โมโมชิ ซันดะยู (Momochi' Sandayu) และ ฟุจิบายาชิ นะกะโต โนะ คามิ (Fujibayashi Nagato-no-kami) ลำดับต่อจากโฉนิน

(shonin) ก็เป็นเกะนิน (genin) ซึ่งเป็นเหมือนผู้นำหรือผู้บริหารครอบครัวซึ่งจะจัดการจ้าง และส่งนินจาไปปราบศัตรู เกะนินมักจะอยู่รอบนอกของหมู่บ้าน โผนิน (shonin) จะอยู่กลางหมู่บ้าน บ้านจะอยู่ในที่ซึ่งมีภูเขาที่มีหมอกควันเพื่อป้องกันการโจมตีของศัตรู แต่บ้านที่นินจาเคยอยู่และที่สร้างไว้ได้ย้ายจากสถานที่เดิมไปตั้งในที่ใหม่ที่สะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่จะเดินทางไปดูได้

